

Pääsiäinen uskon silmin

Juhani Aitoma

Nykyisessä länsimaisessa kulttuurissa suurin osa ihmisistä elää täysin sivussa pääsiäisen merkityksestä. Kuinka moni lapsi kasvaa ympäristössä jonne pääsiäisen sanoma ei enää kuulu? Vaikuttaisi siltä, että yhä useampi. Lapsuudestani muistan kuinka pitkäperjantaina hiljennettiin. Radio soitti vain ”vakavaa” musiikkia, sen ohjelmisto oli sovitettu päivän ja pääsiäisajan sanomaan. Pitkäperjantai, kuten koko pääsiäisaika, oli erotettu muista päivistä. Kauppojen ja ravintoloiden aukiolot, huvitilaisuudet, ym. rajoitettiin tai niitä ei sallittu. Se tuntui juhralta mutta vakavalta sellaiselta. Joltakin, jolla oli todellinen merkitys koko yhteiskuntaa koskien.

Monet vanhemmat ajattelevat, että puhuminen lapselle Jeesuksen ristinkuolemasta on liian väkivaltaista. Mutta entä väkivaltaiset videopelit ja kännyköiden kautta netissä avautuva kieroutunut virtuaalitodellisuus videoineen ja kuvineen. Ei ole salaisuus, että jo monet ala-asteikäiset tutustuvat pornoon ja väkivaltaan netissä. Vanhempien ja koko yhteiskunnan tulisi olla tästä enemmän kuin huolissaan. ”Selfiet” ym. vastaavat käytännöt johtavat eräiden kohdalla ylettömään itsensä tarkkailuun ja itsensä esittämiseen. Kun oma minä tulee tärkeimmäksi asiaksi se itseasiassa peittää alleen ihmisen varsinaisen minuuden jolle yhteys uskon kautta Jumalaan on keskeisintä.

Kaikkien ns. kristittyjen juhlien merkitys on kaiken aikaa menettänyt arvostustaan yhteiskunnassa. Kukaan ei voi väittää vastaan kristillisten arvojen merkitystä länsimaiselle demokratialle ja hyvinvoinnille. Ei edes vannoutunut ateisti, jos tutustuu historiaan. Puhun nyt arvoista, en ihmisen enkä ihmisryhmien vääristä teoista, joita on perusteltu kristillisyyden nimissä. Kristillistä kulissia on käytetty hyväksi monissa vääryyksissä historian aikana. Jotta oikea erotettaisiin väärästä emme saisi kieltää emmekä väheksyä todellisia raamatullisia kristillisiä

Nykyisessä pääsiäisen vietossa puput ja tiput - niin kivoja kuin ovatkin - ja muu ”tilpehööri” on paljolti syrjäyttänyt itse pääsiajan

arvoja ja niiden opettamista emmekä etenkin sanomaa, joka puhtaimmin tulee esille pääsiäisajan tapahtumissa.

Varsinainen pääsiäinen alkaa Kristuksen kärsimisestä joka huipentui tuskalliseen kuolemaan ristillä. Monet ihmiset ovat historian aikana kokeneet samanlaisen fyysisen kuoleman mutta Jeesuksen kohdalla kärsimys ei ollut ”vain” fyysistä. Jumalana ja Jumalan Poikana Hän kärsi jo siitä, että alentui ottamaan ihmisen muodon. Hän antoi itsensä luotujen pilkattavaksi ja häväistäväksi. Kärsi vaivaa, kipua, tuskaa ja ahdistusta jota Hänen iankaikkisuudessaan ei ole. Kristuksen kärsimys oli myös henkistä taistelua ja kokemus jota emme osaa edes kuvitella. Miltä tuntuisi kantaa koko maailman synnit? Miltä tuntuisi alistua ajattomasta Luojasta luodun ihmisen ajalliseen asemaan ja vieläpä luodun määräysvaltaan? Kaikki tämä meidän tähtemme. Pääsiäistä ei olisi ilman tätä sovitusta eikä siihen liittyvää ylösnousemusta. Pääsiäisenä kohtaavat vastakohtat: heikkous ja kuolema - voima ja kuolemattomuus.

Monet kristityt piirit opettavat uskosta ikään kuin jonakin ihmisen ominaisuutena jota pitää harjoittaa ja jossa edistyä pinnistelemällä, jotta voi menestyä ja omistaa parantumisen tai muun ihmeen omalla tai jonkun toisen kohdalla. Tällainen usko on uskottelua, ei raamatullista uskoa. Raamatullinen usko ei keskity omiin tunteisiin ja luulotteluun vaan se sanoo, että Jumala voi tehdä ja tekeekin sen mitä Hän tahtoo ja minkä hyväksi näkee. Siihen ihmisen on tyytyminen. Kun opetuslapset laskivat Jeesuksen ruumiin hautaan he eivät uskoneet Hänen opetuksiinsa siitä, että Hän on pian nouseva ylös. Heidän edessään oli rakastetun Mestarin eloton ruumis, se oli realismia. Kun naiset löysivät haudan tyhjänä ja kiirehtivät kertomaan siitä muille, sitä oli vaikea uskoa. Sen kuultuaan Pietari juoksi haudalle, totesi sen tyhjäksi ja ”meni pois ihmetellen itsekseen sitä, mitä oli tapahtunut” (Luuk.24:12).

Kun Jeesus ylösnousemisensa jälkeen tapasi kaksi opetuslasta Emmauksen tiellä (Luuk.24:13-) järkytys siitä mitä oli tapahtunut oli vielä niin suuri, että nämä eivät edes tunteneet Häntä. Ihmisen ymmärrykselle oli ylivoimaista käsittää, että ylösnousemus on todellinen. Niinpä Jeesus sanookin: ”Oi, te ymmärtämättömät ja hitaat sydämeltä uskomaan kaikkea sitä minkä profeetat ovat puhuneet... ja hän... selitti heille mitä hänestä oli kaikissa kirjoituksissa sanottu” (25-27). Meikin olemme samassa asemassa. Me luemme kirjoituksia ja olemme niiden suhteen jopa etuoikeutetumpia kuin tuon ajan uskovat. Silti olemme aivan samanlaisia uskossamme. Jos Jumala armossaan ei jaa meille uskoa me emme itsestämme sitä kehitä. Juuri se on Raamatun ja uskonpuhdistuksenkin sanoma: Jumalan armo on sitä, että itsessään täysin syntinen saa armon uskoa syntisyytensä täydelliseen sovitukseen ristillä. Sovituksen tekee täydelliseksi Kristuksen ylösnousemus, jonka kautta meillä on

pääsy iankaikkiseen elämään ruumiin ylösnousemuksen kautta ajallisen elämän jälkeen.

Emme puhu niistä kaikenlaisista ja osittain mielettömistä uskonnollisista haaveiluista, joissa kuvaillaan ihmistä jonakin jumalolentona tai jumalallisen ”kipinän” omistajana, jonka tietoisuus itsestään pitää herättää jotta maailma muuttuisi hyväksi. Pääsiäisen sanomassa on jotakin hyvin yliluonnollista ja jumalallista ja samalla jotakin hyvin luonnollista ja inhimillistä. Ihminen kaikessa vajavaisuudessaan ja syntisyydessään kohtaa täydellisen ja synnittömän. Pyhyys kohtaa saastaisen. Yliluonnollinen kohtaa luonnollisen. Jumala on tullut lähelle. Kuinka muuten Hän voisikaan sen tehdä kuin ottamalla ihmisen hahmon. Tämän tehtävän otti Kristus, jota Raamattu kutsuu myös Jumalan ainokaiseksi Pojaksi. Hän yksin on Välittäjä ja Sovittaja Pyhän ja epäpyhän välillä.

Kuten Paavali huudahtaa 1.Kor.15:54: ”Mutta kun tämä katoavainen pukeutuu katoamattomuuteen ja tämä kuolevainen pukeutuu kuolemattomuuteen, silloin toteutuu se sana, joka on kirjoitettu: 'Kuolema on nieltä ja voitto saatu.'” Kristuksen ”häpeä” olikin Hänen kunniansa ja ”tappio” Hänen voittonsa. Tässä maailmassa ihmisen kohdalla on päinvastoin. Syntinen ihminen tekee häpeästään kunniansa ja pitää jumalankielteistä asennetta voittonaan vaikka se on lopulta mitä karvain tappio. ”Mutta kiitos olkoon Jumalan, joka antaa meille voiton meidän Herramme Jeesuksen Kristuksen kautta!” (1.Kor.15:57).

